

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1876.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel i Anledning af et Besøg til Salt Lake City af 60 Redaktører og Korrespondenter for forskellige amerikanske Blade den 11te Juli 1875.

(Fra „Journal of Discourses“.)

Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa en Del af Guds Ord, som indeholdes i det 19de Kapitel af St. Matthæi Evangelium. [Taleren læste det 3die, 4de, 5te, 6te, 7de, 8de og 9de Vers.]

Jeg har oplæst disse Skriftsteder for, om det er Herrens Villie og hans Aand vil staa mig bi, at dvæle i Eftermiddag ved Gjenstanden Egteskab og for at vise, hvori dette Folk, der kaldes Sidste-Dages Hellige, afviger i sine Anskuelse fra andre kristne Benævnelser med Hensyn til denne store og guddomlige Anordning og at gøre saadanne andre Bemærkninger, som ikke særlig staa i Forbindelse med denne Gjenstand, efter som Herrens Aand maatte vejlede mig.

Forinden jeg imidlertid indlader mig paa dette guddomlige Princip, kunde det

maaste ikke være afvejen i korte Udtryk at anføre nogle af de Sidste-Dages Helliges Anskuelse med Hensyn til den Lære, de have annammet. Jeg skal bestræbe mig for at være meget kort paa ethvert Punkt, for at opregne saavidt mulig den Forskellighed af Lærdomme og Principer, som vi have annammet og som karakterisere os som et Folk. Jeg vil begynde med at sige, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke er fremvoget af de forskellige religiøse Samsund, som nu eksistere eller som have eksisteret i Kristenheden; ej heller er den fremvoget af nogen af dens Institutioner. Vort Præstedømme, vor Lære, vor Myndighed, vor Kirkes Organisation og Alt, hvad der staaar i Forbindelse dermed, er bleven aabenbaret direkte fra Himlen. Maaste man kunde spørge: „Ere I ikke blevne ledte mer eller

mindre med Hensyn til disse Principer ved den Bog, som kaldes Bibelen?" Jeg svarer, at ved Guds Riges Organisation paa Jorden i det 19de Aarhundrede ere vi blevene ledte ved direkte Aabenbaring fra Himlen. Vi erklære ikke, at vore Lærdomme og Principer ere aldeles forskjellige fra og noget ganske anderledes end dem, der ere nedskrevne i Bibelen, det være langt fra os at gjøre nogen saadan Erklæring; men vi tro, at den samme Gud, som organiserede sit Rige i gamle Dage og dengang aabenbarede sin Villie til Jordens Beboere, atter i disse sidste Dage har aabenbaret Principer, som ere i Overensstemmelse med dem, der bleve aabenbarede fordem, og at han er et bestemt Væsen, som ikke vilde aabenbare et Evangelium for Jordens Beboere til Sagtagelse i det 19de Aarhundrede, som ikke var aabenbaret og forstaaet i tidligere Tidsalvere. Naar man derfor sammenligner det Evangelium, som indeholdes i det Nye Testamente, med det, som Gud paany har aabenbaret i vore Dage, vil man finde, at det stemmer overens i ethvert Princip og i alle dets Ordinance og Institutioner med den gamle Kristendom.

Denne Kirke blev organiseret paa den 6te Dag i April Maaned 1830. Selv den Dag i Maaned, hvorpaa den skulde organiseres, blev foreskrevet ved ny Aabenbaring; de Embedsmænd, som indfattedes i Kirken, bleve bestillede, og Navnene paa mange af dem bleve givne ved ny Aabenbaring. Disse Embedsmænds Pligter bleve ligeledes fastsatte ved direkte Aabenbaring fra Himlen. Gud organiserede Kirken med Apostle paa samme Maade, som han organiserede sin Kirke fordem; han organiserede den med Aabenbarere og med Profeter, inspirerede fra det Høje, paa samme Maade som han organiserede den gamle kristne Kirke.

Han bød Folket at tro paa hans Søn Jesus Kristus som den store Forløser, der døde i Midten af Tiden for Menneskeslægtens Synder. Han bød ved ny Aabenbaring, at vi skulde tro paa den samme Forløser og paa den samme Forsoning; han bød, at vi skulde ombende os fra alle vore Synder, forsage al Uretfærdighed, ophøre at gjøre det Onde og lære at gjøre det Gode samt forbedre vore Liv i enhver Henseende — det samme som han befalede Folket i den forrige Uddeling af Evangeliet. Ved ny Aabenbaring bleve vi befalede at dødes ved Nedsættelse i Vand til vore Synders Forladelse paa samme Maade, som han befalede Folket i gamle Dage at udføre den samme guddomlige Ordinance. Ved ny Aabenbaring bød han sine Tjenere Apostlene og dem, som han forlenede denne Magt og Myndighed, at lægge Hænder paa alle døbt Troende og bekræfte paa dem Daaben med Ild og med den Hellig-Aand, aldeles paa samme Maade som det blev udført blandt de Hellige i gamle Dage. Ved ny Aabenbaring lovede Herren, at visse Tegn skulde følge de Troende blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, hvorhen dette Evangelium skulde sendes. Alle, som vilde tro, Mænd og Kvinder, bleve lovede visse Tegn, hvoriblandt jeg vil nævne, at de skulde udbringe Djævel, tale med nye Tunger, og om de skulde tage paa nogen Slange eller drikke nogen dødelig Gift, skulde det ikke skade dem; de skulde lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulde helbredes. Den samme Forjættelse blev givet af vor Frelser under den forrige Uddeling af Evangeliet. Han har befalet sine Tjenere i disse Dage at gaa ud og prædike for Hedningerne først, og naar de trofast havde baaret deres Vidnesbyrd for dem, og de vare blevene tilstrækkeligt aabarede, skulde de vende sig til de over hele Jorden adspredte

Levninger af Israels og prædike Evgangeliet for dem. Han har befalet ved ny Aabenbaring, at hans Tjenere skulde sig til alle Jordens Beboere, der vilde tro, at de skulde omvende sig, blive døbte og antage Guds Søns Evangelium, at de skulde forlade deres respektive Lande og indsamles til et Sted, som Herren ved ny Aabenbaring skulde bestemme.

Alt dette blev givet ved ny Aabenbaring. Stemmer det overens med eller afviger det fra de hellige Skrifter, som indeholdes i Bibelen? Døm for Eder selv. Havde den gamle kristne Kirke inspirerede Apostle, som havde Magt til at paakalde Gud og modtage ny Aabenbaring af ham. Saaledes gjør den nyere kristne Kirke, som Gud atter har oprettet paa Jorden, Fordring paa at have de samme Embedsmænd, Apostle, ikke blot af Navn, men inspirerede fra Himlen, til at modtage nye Aabenbaringer ligesom Apostlene forud. Er der saa nogen Uoverensstemmelse mellem det gamle Mønster og det sidste Dages Mønster? Havde den gamle kristne Kirke en Mængde inspirerede Profeter, Mænd og Kvinder, som kunde profetere om fremtidige Begivenheder? Saaledes har ogsaa den sidste Dages kristne Kirke, organiseret ved ny Aabenbaring, en Overflodighed af Profeter og Profetinder, for hvem Fremtiden er bleven afløret og som have kunnet forudsige fremtidige Begivenheder; paa Grund heraf er der ingen Uoverensstemmelse mellem det gamle Mønster og det sidste Dages Mønster. Gave Apostlene Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand, og neddalede Guds Aand fra de himmelske Regioner over de døbte Troende formedelst Haandspaalæggelsen? Saaledes have de samme Velsignelser ledsaget Evgangeliets Prædiken blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og

Folk i de sidste Dage. Der er altsaa ingen Forskjel, forsaavidt dette angaar.

Havde den gamle kristne Kirke en stor Mængde Medlemmer, som vare i Besiddelse af mange forskjellige aandelige Gaver? Det Samme tror de sidste Dages kristne Kirke. Vovede Nogen i den kristne Kirke forud at paatage sig Præstedommet's Myndighed, uden at være kaldet af Gud ved ny Aabenbaring? Aldrig, nej aldrig! Alle bleve kaldte ved ny Aabenbaring til at overtage de forskellige Embeder i Kirken efter det samme Mønster, som Aaron blev kaldet. „Ingen,“ siger Paulus, „tage sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ Enhver ved af den ogsaa givne Beretning, hvorledes Aaron blev kaldet ved ny Aabenbaring. Har Nogen Myndighed blandt alle Folk og Nationer paa Jorden til at forrette Daaben? Ja. Og hvem er det? De, der ere kaldte ved ny Aabenbaring og ingen Anden. Har Nogen Myndighed til at forrette den hellige Nadver blandt alle de kristne Nationer paa Jorden? Ja. Hvem er det? De, til hvem Herren har talt, hvem Herren har kaldet ligesom Aaron. Har nogen af de kristne Sekter, som forkaste ny Aabenbaring, Myndighed til at forrette denne hellige Ordinance? Ikke én paa den hele Jord's Overflade. Blibe Ordinanceer, som ere forrettede af dem, der forkaste ny Aabenbaring, antagne af den Allerhøjeste. Nej, ikke én. Hvorfor ikke? Forbi Gud ikke sanktionerer det, der ikke er fremkommen ved ham.

Maaske Nogle kunne spørge, om ikke dette udelukker den kristne Kirke fra Jordens Overflade? Jeg svarer, det gjør, medmindre Gud har en kristen Kirke med Aabenbarere og Profeter og hvis Embedsmænd ere kaldte ved ny Aabenbaring. „Mener De virkelig,“ spørger En, „at

vi ingen sand kristen Kirke have havt paa Jorden i mange Aarhundreder?" Dette er virkelig min Mening, medmindre der har været Personer bemyndigede ifølge de hellige Skrifter's Forlangende. Dersom vi kunne finde en Kirke nogensteds paa Jordens Overflade, som har Apostle, Aabenbarere og inspirerede Mænd, da have vi en sand kristen Kirke, men dersom vi ikke kunne finde dette, da have vi ingen saadan Kirke. Dersom vi kunne finde en Kirke, som har de Gaver og Tegn, der omtales i det Nye Testamente, kunne vi finde en sand kristen Kirke; men dersom vi ikke kunne finde dette, have vi ingen Grund til at tro, at der er en saadan Kirke paa Jorden. „Men," siger En, „vi kalde os selv Kristne." Det er en meget let Sag; men det, at I kalde eder Kristne eller kristne Kirker, gjør eder ikke dertil. „Men er det ikke stridende mod Bibelen at formode, at Verden i saa mange Aarhundreder har været uden en kristen Kirke?" Nej, det er derimod i Overensstemmelse med den hellige Skrift, thi den forudsiger Frasaldet og omtaler det Mærke, der skulde herske over Jorden, og viser, at istedetfor at have sande Lærere, skulde Menneskene tage sig selv Lærere i Hobetal uden Myndighed fra Gud, uinspirerede Mænd, der skulde vende Dreene fra Sandheden og henvende sig til Fabler. Dette store Frasald tog sin Begyndelse omtrent ved Slutningen af det 1ste Aarhundrede efter den kristne Tidsregning, og det er fra da af indtil nu bleven større og større. En kort Tid efter den sidste af Apostlernes Død bleve de Faa, der vare tilovers af den kristne Kirke, forfulgte fra Bjerg til Bjerg, fra Hule til Hule og fra Nation til Nation, indtil de ganske vare tilintetgjorte og udryddede af Jorden. Hvad var saa tilbage? En frasalden Kristenhed, en Kristenhed uden Aabenbarere, uden nogen

Guds Røst, uden nogen Profeter til at afløre Fremtiden, uden Syner, uden nogen Meddelelser fra Himlen. Frasaldet paafulgte den kristne Kirke og har ført Scepteret over alle Nationer paa Jorden, hvorved de Profetier ere gaaede i Opfyldelse, som sige, at en vis Magt skulde opstaa og føre Krig imod de Hellige og overvinde dem, og de skulde overantvortes i denne Magts Hænder.

Men skal vor Jord bestandig være uden Guds Kirke og Rige og uden Apostle, Profeter eller en Røst fra Himlen? Nej. Johannes saa i sit Syn paa Den Patmos, hvorledes Evangeliet atter skulde prædikes blandt Nationerne, efter at store Babylon var opstaaet, efter at den havde forfulgt de Hellige og udslettet dem af Jorden og ladet alle Nationer drikke af sit Horeris giftige Vin.

Efter at have seet dette, saa han, hvorledes den kristne Kirke atter skulde vende tilbage til Jorden. I det 6te Vers af Aabenbaringens 14de Kapitel siger han: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Og en anden Engel fulgte, som sagde: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad." Hvorfor? Fordi den havde givet alle Nationer at drikke af sit Horeris giftige Vin.

Umiddelbart derpaa saa Johannes Menneskens Søn sidde paa en hvid Sky, kommende i sin Herlighed og Magt for at ødelægge Jordens Nationer. Der var altsaa ifølge den gamle Apostel Johannes tre store Begivenheder, som skulde finde Sted umiddelbart før og ved Menneskens Søns Komme. Evangeliet skulde gjenbringes ved en Engel. Til hvem? Til

alle Folk. Derjom der nu havde været noget Folk, nogen Slægt, Stamme eller Tungemaal paa nogen Del af Jorden, som havde haft Evangeliet tilligemed Myndigheden til at forrette dets Ordinanancer, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for denne Engels Komme; Alt, hvad vi vilde have haft at gjøre, vilde have været at opsoge dette Folk, og der iblandt dem skulde vi have fundet Apostle, Profeter, Aabenbarere og Mænd, som havde Magt til at paakalde Gud og erholde Aabenbaring; og da vilde Personer blive kaldte ved ny Aabenbaring til at forvalte Kirkens forskjellige Embeder. Men intet saadant Folk eksisterede, og paa Grund heraf maa Evangeliet, naar det bliver gjenbragt ved Engelen, prædikes for alle Slægter, Stammer og Tungemaal under al Himlen.

Det er faldet i de Sidste-Dages Heliges Lob at leve paa den Dag, da Herren har sendt denne Engel og da han atter har oprettet sin Kirke paa Jorden, og har befalet sine Tjenere, idet han har kaldet dem ved Navn, at gaa ud og prædike Evangeliet for Menneskene uden Punge og Tasse, at organisere hans Børn blandt alle Nationer og sige til dem: „Drager ud fra alle disse Nationer til ét Sted.“ „Men,“ siger En, „hvad menes der med dette? Plejede Apostlene og den kristne Kirke forud at indsamles til noget Sted?“ Jeg svarer, at de samme Lærdomme, som de lærte, læres i disse Dage; dog naar det kommer til nogle af de store timelige Frelsningsprinciper, har Gud forandret sine Planer i enhver Uddeling. Noa blev befalet at bygge en Ark, hvilket var den Maade, hvorpaa timelig Frelse kunde blive tilvejebragt for alle Troende i hans Dage. Abraham blev befalet at forlade sit Land, sin Slægt og sine Venner; dette var en Befaling af en meget forskjellig Beskaffenhed fra den, der blev givet

i Noa Uddeling. I Mose Dage blev en anden Befaling givet, som var aldeles forskjellig fra nogen af dem, der blev givet Noa eller Abraham og saa fremdeles. I Jesu Dage tillodes det de Troende, forsaavidt timelig Frelse angik, at forblive i Korinth, Efesus, Galatia og i alle de Lande, hvor den kristne Kirke var oprettet, da der ingen Indsamling var i de Dage. Men den sidste Uddeling vil være en Uddeling, hvori alle Guds Børn ville blive indsamlede. Det omtales af Paulus i det 1ste Kapitel af hans Brev til Efeserne, hvor det siges, at „i Tidernes Fyldees Husboldning vil Herren samle Alt under ét Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, ubi ham.“

Derjom nu denne Engel, som bragte Evangeliet fra Himlen, og som bød, at denne Kirke skulde oprettes, havde udeladt dette Punkt at samles til Et, vilde vi have haft Grund til at formode, at han var en Bedrager. Hvorfor? Fordi det store og væsentlige Træk i den sidste Uddeling var, at Alt skulde samles under ét Hoved i Kristo. Det er Grunden, hvorfor disse Dale ere opfyldte af Indbyggere fra forskjellige Nationer og Tungemaal; de have haft Lejlighed paa de forskjellige Dele af Jorden at høre Evangeliet, som Gud har bragt for Lyset i disse sidste Dage ved en Engel; de have hørt Herrens Røst befale dem at fly fra Babylon og samles til Et, og det er Grunden, hvorfor de ere her. Dette stemmer overens med Johannis Vidnesbyrd, at efter at Engelen var kommen, skulde Evangeliet prædikes for alle Nationer. Han hørte en stærk Røst fra Himlen, som sagde: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ Grindre, denne

Røst var ikke en snildt ubtænkt Fabel, opfundet af et vist Antal Gejstlige eller Theologer ifølge deres egen Visdom; det skulde være en Røst fra Himlen, en ny Aabenbaring, som befalede Folket at gjøre dette. Omtrent et hundred Tusind af de Sidste-Dages Hellige, som nu bebo disse bjergrige Regioner og som ere isærd med at opbygge Stæder og Byer i en Udstrækning af fire eller fem hundrede engelske Mil, have hørt Herrens Røst fra Himlen og samlet sig her. I have hørt det forlyndt, da det sidste Dages Rige blev oprettet, at I skulde tage Eders Lamper og gaa Brudgommen imøde. Istedetfor at blive i Europa, Asien, Afrika, Australien eller paa Verne i Havet, ere I blevne befalede at tage Eders Lamper og samles ud; dette har Lighed med Fissenettet, som blev kastet i Havet, og samlede af alle Slags Fisk, baade gode og onde. „Er det Deres Mening at sige,“ spørger En, „at der er Nogle indsamlede blandt Eder, som ere onde?“ Ja, thi om der ikke var, vilde vor Frelseres Bignelse ikke gaa i Dpfylbelse. Men efterhaanden vil der ske en Udvælgelse, og de Onde ville blive kastede ud til deres eget Sted, medens de Gode ville blive samlede i Kar og blive frelste.

Dette vil bringe Profeten Esajæ Ord til at gaa i Dpfylbelse, thi i det 43de Kapitel hedder det: „Seg vil føre dem fra Østen og samle dem fra Vesten. Seg vil sige til Norden: giv hid, og til Sonden: forhindre ikke; før hid mine Sønner langt fra og mine Døtre fra Jordens Ender, ja hver den, som er kaldet i mit Navn.“ „Tror De virkelig,“ siger En, „at der ingen Kristne vil blive tilbage hverken i Norden eller i Sonden, i Østen eller i Vesten, men at hver den, som er kaldet i Herrens Navn, vil blive samlet til Et?“ Ja, det er hvad vi tro, og det er en af Særegenhederne ved, hvad Verden kalder

„Mormonisme“, vi tro ikke, der vil være en Kristen tilbage paa hele Jordens Overflade, uden han vil blive indsamlet. „Vel,“ siger man, „om det er sandt, om Esajæs sagde Sandhed desangaaende, og Dagen er forhaanden, da denne Profeti skal opfyldes, ville Nationerne i Sandhed være i en frygtelig Forlegenhed, naar enhver Kristen bliver samlet ud.“ Sikkerlig de ville, jeg tror man drager en meget rigtig Slutning i saa Henseende.

Hvorfor samler Herren dem ud? Som Profeten Esajæs har sagt paa et andet Sted, han samler dem til Bjergene, og de sige den Ene til den Anden: „Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus.“ Af hvilken Grund? „At han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier.“ Det synes derfor, som om Herren vil have et Folk esteds paa denne Jordens Overflade i en eller anden bjergrig Egn, som vil lære Nationerne om hans Veje og hvorledes de skulle vandre paa hans Stier.

Dersom vi nu kunne udfinde, hvor det Bjerg er, hvor Herren vil have et Hus bygget og hvortil Nationerne ville samle sig, vil det være vel for os at aabne vore Øjne og se, om vi indsamles for at lære om Herrens Veje eller ikke.

Maaste man vilde spørge: „Hvad Særskilt vil der blive lært i Bjergene, som er forskjelligt fra, hvad der læres i den øvrige Verden?“ Jeg svarer, at der udentvivel vil være en hel Del og blandt andet det, der vedrører Egteskab, og nu komme vi til Ordene i vor Text. Man kunde spørge: „Tage I ikke tilægte her i Bjergene, som vi gjøre i Østen?“ Som Svar vil jeg for det Første sige, at Egteskabet er en guddomlig Indstiftelse, hvilket man kan se af Ordene i min Text: „Hvad Gud har sammenføjet, skal Mennesket ikke adskille.“ Hvorledes forener nu Herren Personer i Egteskab? Ordinerer

han en Fredsdommer, som aabenlyst erklærer at være en Bantro, og ikke tror paa Gud eller hans Søn Jesus Kristus eller Livets og Saliggjorelsens Evangelium? Har en saadan Mand Myndighed fra Gud til at forene Kjønne i Egtekab? Antag, at Saadanne udføre Egtekabsceremonien, men hvad har Herren at bestille dermed? Inspirerer Herren den Bantro — En, som ingen Tro eller Tillid har til ham — til at forene Kjønne i Egtekab? Jeg tror ikke.

Men antag, at vi forbigaa den Bantro, der har Myndighed efter den eivile Lov til at forrette Egtekabsordinancen, er der saa ikke mange Personer blandt de kristne Nationer, som virkelig tro paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, som ere Fredsdommere og som have Myndighed efter Landets civile Love til at forrette Egtekabsordinancen? Jeg svarer, at der er Mange, som have denne Myndighed under deres respektive Regjeringer, vi besvare ikke dette. Den Bantro, som jeg talte om, og som er Fredsdommer, har Myndighed efter sin Stats eller Landets Love til at administrere og forrette Egtekabsceremonien. Men Gud har Intet at bestille dermed; det opfylder den civile Lovs Krav, og det er Alt.

Antag nu, at I tage de Personer, som ikke ere Bantro, men som bekjende sig at tro paa Gud, og de have Myndighed under deres forskjellige Regjeringer til at erklære en Mand og Kvinde for Mand og Hustru, har saa Herren Noget at bestille dermed? Han har, dersom han har befuldmægtiget denne Præst eller Fredsdommer; dersom han har givet ham en Aabenbaring, der bemyndiger ham til at forrette Egtekabsordinancen, da har han Myndighed til at gjøre det ifølge Guds Bestemmelse og Villie. Men paa den anden Side, dersom Gud Intet har sagt ham og han altsaa ingen guddomlig

Myndighed har — og om han er en Selterer, forkaster han sikkerlig al Aabenbaring, medmindre det træffer sig at staa i Bibelen, og Bibelen kalder ingen Mand ved Navn i det 19de Aarhundrede til at forrette i Egtekabsanliggender, ejheller hvad der angaar Daab eller nogen af Evangeliets Ordinancesser — hans Tro paa den Herre Jesus Kristus giver ham ikke guddomlig Myndighed til at forrette Egtekabsordinancen. Ikkebestomindre ere de Individuer, som han paa denne Maade forener i Egtekab, ægteviede ifølge Landets Love, og Egtekabet er lovligt forsaavidt Landets Love angaar; men dersom Gud ikke har talet til hine Mænd, dersom han ikke har givet dem Aabenbaring, som bemyndiger dem til at gjøre dette, vilde deres Ceremoni, forsaavidt Gud angaar, være fuldstændig det samme, som om det var forrettet ved en Hedningepreest eller ved en Bantro, thi Gud har Intet at bestille dermed.

Hvem er det da, som Herren forener i Egtekab? Det er dem, der ere ægteviede af En, som Gud har bemyndiget til at forrette denne høje og hellige Ordinance, og Herren kunde ikke gjøre dette, medmindre han gav ny Aabenbaring; som Følge heraf begynder man at forstaa, hvad vore Ansuelser som Sidste-Dages Hellige ere med Hensyn til Besskaffenheden af Egtekab. „Er det Deres Mening at sige, at der intet lovligt Egtekab har fundet Sted for Guds Afsyn i næsten sytten hundrede Aar blandt alle Nationer?“ Ja, det er, hvad vi sige. Hine gamle og midaldrende Mand, som indgik Ektekab blandt Nationerne, før de horte Evangeliet, bleve lovligt viede ifølge Menneffets Love, og deres Ektekaber vilde taale enhver Prøve fra Lovens Side, medens deres Børn ere retmæssige Arvinger til deres Formue, men de ere ikke forenede af Herren.

Lad os nu komme til et Ægteskab, hvor Herren forretter. Det hentydes indirekte til her i det 19de Kapitel af Matthæi Evangelium: „Den, der gjorde dem i Begyndelsen, gjorde dem Mand og Kvinde.“ Og hvem forrettede den første store Ægteskabsceremoni? Det var Herren. Dersom der havde været nogen Mand paa Jorden dengang, som havde indehavt Nøglerne, Myndigheden og Magten, vilde sandsynligvis Herren ikke selv være kommen og have forrettet denne Ordinance, men efterdi Ægteskabet var imellem det første Par, der levede paa Jorden, og der ingen Anden var til at forrette, tog Herren det i sin egen Haand; og efter at han havde skabt Kvinden, bragte han hende til Manden, og Manden sagde: „Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjøb af mit Kjøb; derfor skal hun kaldes Mandinde, thi hun er tagen af Manden.“

Lad os nu undersøge dette første Ægteskabs Barighed, thi hele Kristenheden, og jeg ved ikke, om ikke ogsaa Hedningerne have faaet den besynderlige Ibe i deres Hoved, at Ægteskabet alene henhører til det korte Tidstrum af vort nuværende Liv, og at efterhaanden vil det sæle Uhyre Døden komme og stille Mand og Hustru fra hinanden, hvilket saa er Enden paa den ægteskabelige Forbindelse. Dette er hele Kristenhedens Anskuelse, og det er Maaden, hvorpaa de indgaa Ægteskab; det er efter denne Form, at Fredsbommere og saakaldte Evangeliets Forkyndere saavel som alle Retsmyndigheder i de forskjellige Stater, Territorier, Nationer, Lande og Riger i Verden have forrettet Ægteskabsceremonien: „Seg forener Eder,“ eller „jeg erklærer Eder Mand og Hustru,“ eftersom Tilfældet kan være, „indtil Døden Eder adskiller.“ Nej virkelig! Det er en meget kort Tid at være gift, er det ikke? Vi kunde dog i Sø-

bet af en Dag eller to efter Vielsen, saa var Kontrakten udløbet, og ingen mere Fordring kunde gøres ifølge deres Anskuelse. Men nu med Hensyn til dette første Ægteskab mellem Adam og Eva, hvem vare de? To udbødelige Bøfener! Hvad! Vier Gud udbødelige Bøfener? Ja. Vi have ingen Beretning om, at han er kommen officielt for at vie et Par dødelige Bøfener; jeg ved ikke, at vi have nogen saadan Beretning nogensteds. Men disse to Personer, Adam og Eva, vare udbødelige. „Seg har aldrig vidst før,“ siger En, „at udbødelige Bøfener skulde forenes som Mand og Hustru, jeg troede, at Ægteskabet kun henhørte til Fortræneligheden og at det skulde vedvare, indtil Døden stille os ad, og saa var Alt forbi.“ Seg ved, at vi have haft en stor Mængde sejlagtige Anskuelse om Daad, om Haandspaalægelse, om Ægteskab og om mange andre Ting, hvoraaf Alt var en Følge af det Mørke, som har hvilet over Nationerne, siden den gamle Kristendom blev udryddet af Jorden. To udbødelige Bøfener — Adam, Brudgommen, og Eva, Bruden, stode op i Forening, og Herren gav Bruden til Brudgommen. Mon tro, hvorlænge? Dersom han havde lært de protestantiske og katolske Selters Ceremoni, kunde han have sagt: „Seg erklærer Eder for Mand og Hustru, indtil Døden adskiller Eder.“ Nej, jeg tror aldrig, han havde lært noget Saadant; Døden var ikke dengang kommen ind i Verden; den forbudne Frugt var endnu ikke bleven spist; der var ingen salbne Bøfener paa Jorden dengang, og Dødeligheden havde endnu ikke faaet Indpas paa vor skønne Jords Overflade, men to udbødelige Bøfener, som vare istand til at vedvare i alle Evighedsens Tidaldere, bleve forenede sammen i Ægteskab.

(Sluttes.)

Adam der
 was in staat
 te zinnen man

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Drager ud fra de Ugudelige.

Følgende gode og sunde Bemærkninger angaaende Indsamlingen ere tagne fra „Mill. Star“: Vi haabe, at de forskjellige Konferencepræsidenter og omrejsende Vedster anvende al tilbørlig Flid paa at instruere de Hellige med Hensyn til Indsamlingen og i at staa dem bi med deres Raad paa dette saare vigtige Punkt.

Det er sandt, at vore aarlige Emigrationer borttage de Virksomme og Duelige, og saaledes ofte efterlade Grene uden virksomme Arbejdere til at fremme Sandhedens Sag, og af den Grund have vi kjendt Grenspræsidenter og Andre, som have nolet med at tilraade saadanne Medlemmer at emigrere og endog søgt at holde dem tilbage. Vi bifaldé ikke dette. Der kan være Tilfælde, hvor de passende Myndigheder anse det for Bisdøm at beholde saadanne Vedster i Marken, men som en Regel sigé vi til de Hellige: „Drager ud fra de Ugudelige.“ Saalænge som det er Eders Lov at komme blandt Verdens Menneſter, ſkulde I bruge alle viſe Forholdsregler for at bringe Evangeliet til Eders Medmenneſters Kundſkab. Vi formane Eder, elſkede Brødre, til at udsprede det trykte Ord og at bære Eders Vidnesbyrd i rette Tid og ved enhver paſſende Lejlighed, ſaa at I kunne bevare Eders Klæder rene fra denne Slægts Blod. Vær forſigtig i Eders Adminiſtrationer, og ſe til fremfor Alt, at Eders egen Opførelſe ſtemmer overens med Eders Vidnesbyrd og Rædomme. Vær alvorlig i Overtalelſe, men undgaa Utaalſomhed. Hav ſamme Agtelſe for Andres religiøſe Anſuelſer, ſom I ønske, at Andre ſkulle have for Eders. Naar I finde, at Eders Venner nære Anſuelſer, ſom komme i Modſtrid til den hellige Skrift, ſaa viſ dem, hvori deres Vilfarelſe beſtaar, men gjør det i en venlig Tone og med Ydmyghed. Naar I finde dem betagne af Fordomme imod vor Lære og vort Samfund, ſøg da at borttrydde deres Fordomme, om det ſtaar i Eders Magt, men for-nærm ikke. Forkynd dem Sandheden i dens Simpelted og Tydelighed og efterſom Herren giver Eder at tale. Der er intet Spørgſmaal om, at Guds Værk er „en forunderlig Gjærning og et Under.“ Det er ligesaa meget en Anſtødsſten for denne Slægt ſom Jeſu Gjærning var for Jøderne forud. Begge Uddelinger være beregnede paa at prøve Menneſtens Børns lovpriſte Hellighed. Det er ſandt, at Evangeliets Principer anbefale ſig ſelv til ethvert oprigtigt Hjerter, men mange oprigtige Hjerter kunne være og ubentviiel ere, uden ſelv at vide det, forubindtagne mod Sandheden, og naar dette er Tilfældet, ere de ikke beredte til at modtage den. Søg derfor ſlittig at bortſjerne ſaadanne Fordomme, og naar I have gjort det og have baaret et trofaſt Vidnesbyrd — forſaavidt ſom I have haft en rimelig Lejlighed — da ere Eders Klæder rene. Men medmindre man ſpecielt er kaldet til at arbejde i Vingaarden, ſkulde Udførelſen af ſaadanne Pligter ikke afholde Eder fra at indſamle. —

Vi sige derfor til Alle, som have eller som kunne have Midler nok til at emigrere iaar, grib Lejligheden, medens den tilbyder sig. Benyt Tiden og ordne Eders Affærer med Klogskab. Betal al Eders Gjæld. Lad intet Menneſte have Ret til at kalde Eder uærlige i Ord eller Gjerning. Vær oprigtige, sande og trofaste, ſaa vilde I ſøle Guds Fred i Eders Hjerter, og blive ſikrede til i Forening med de Hellige i Zion at opbygge hans Rige.

De, der ikke have Midler nok til deres egen Emigration, opmuntre vi til forfat Troſtafhed og Flid og til med Laalmodighed at oppebie deres Udfrielsesdag. Spar Eders Drer, om I ikke kunne spare Kroner. Foragt ikke Smaating. Vis Eders Dnster og Tro i Eders Gjerninger, og ſæt Eders Lid til Gud for Reſultatet. „Herren hjælper den, ſom hjælper ſig ſelv“, er en i ſig ſelv indblysende Sandhed, og bør tages i en bogſtavelig og ikke ſkeptiſt Betydning, hvori Fraſen ſaa hyppig anvendes.

Mange af de Hellige i Udfredelsen have Slagtinge i Zion, ſom kunde og vilde hjælpe dem, derſom der ikke var forſkjellige Grunde, ſom afholdt dem. Sneſe af Tuſinder fattige Hellige ere allerede blevne hjulplne ud ved frivillige Bidrag af deres Brødre og Søſtre i Zion, og vi tvivle ikke om, at jo mange Tuſinder endnu vilde blive hjulplne. Det burde imidlertid erindres, at de Hellige i Zion, der ere i Beſiddelse af Midler, ſom en Regel have arbejdet haardt for at erholve dem. De have nodvendigviſ maattet udøve Sparsomhed og Bindſibeligheſed, og ſom rimelig kan være, nøle de med at hjælpe dem, der Intetſomhelſt ſelv gjøre for deres egen Udfrielse, hvilket Tilfældet er med altfor Mange. Desuden er denne Følelſe juſt ikke bleven formindſket ved de ſenere Aars Beretninger om den høje Løn, ſom betales for næſten ethvert Slags Arbejde; og ſelv nu antage de Hellige i Zion i Almindelighed, at Daglønningen er meget højere i Europa, end den i Virkeligheden er for Nærværende, og at de fleſte Hellige let kunde erhverve ſig de fornødne Midler til deres Udfrielse, derſom de blot vare tilbøjelige dertil. Det er ſandt, at dette var Tilfældet for nogle Aar ſiden med Mange, ſom nu indſe, at de lod en gunſtig Lejlighed gaa tabt, og ſom aabent tilſtaa deres Fejltrin. Men dette er ikke Tilfældet idag ſom en Almindelighed, da vi ere perſonlig og nøje bekyndte med Folkets Omſtændigheder. Med Henſyn til dette Punkt anbefale vi Brødrene at ſkrive til deres Venner i Zion og anføre Fakta, ſom de ere, idet deres Dagløn og Prisen paa Fødemidler bør angives paa de reſpektive Steder.

Da Liderne have været meget ſlaue overalt i de Forenede Stater i de ſidſte to eller tre Aar og det forholdsviſ har været knapt paa Penge, have Mange i Zion været ude af Stand til at hjælpe deres Venner, ſom ellers med Glæde vilde have gjort det. Det kunde maatte ikke være afvejen at foreſlaa dem en Plan, hvorefter de i nogle Tilfælde kunde hjælpe deres Venner temlig væſentlig uden forholdsviſ at forvolde dem videre Beſvær. Hvor en Familie er ſtor og en af Sønnerne ſlink til at arbejde og villig til at hjælpe de Dvrige, kunde Familien ved en Smule Dofrefe ſende ham til Zion. Og om Venner i Zion vilde forſtaffe ham Arbejde og forſyne ham med Koſt og Logi i en Tid af ſex til tolv Maaneder, kunde han med middelmaadig Held i nævnte Tid være iſſand til at udfri den hele Familie, og i det næſte Aar tilbagebetale Omkoſtingerne ved ſit Logi og Dphold. Hvad der end kan tænkes om denne Plan, er det viſt, at en Perſon i Zion langt lettere kan forſyne en ung

Mand med Kost og Logi for ét Aar end sende 100 Pund Sterl. (1800 Kroner) til en Families Emigration; paa samme Tid gives der kun saa Foretagender, der ere mere rovbærbige for en Søn end det at virke for sin Faders Huses Frelse.

Korrespondance.

Danmark.

Karhus, den 3die Marts 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg tager denne Gang til Pennen, for igjennem „Stjernen“s Spalter at lade høre fra os i denne Del af Bingsaarden.

Ved 2det Kvartals Dpgjør kort før første Emigrations Afgang i Juni Maaned forrige Aar talte denne Konference 662 Medlemmer, men ved en Reduktion af 77 Personer, som i nævnte Aar emigrerede til Zion, sank Medlemsantallet i August Maaned ned til 585 og er nu ved 1ste Kvartals Dpgjør den 20de Februar 1876 atter steget til 669. Siden dette sidste Kvartals Dpgjør ere flere blevne tillagte Kirken ved Daab, og Udfigterne for Værlets Fremme ere meget lovende. Saaledes er der paa sine Steder megen Opvækkelse, og Mange undersøge vor Lære i Oprigtighed, men paa andre Steder hersker der stor Ligegyldighed blandt vore Medmennesker med Hensyn til religiøs Ting. Atter Andre have et Slags Gudfrygtigheds Skin, men som Paulus bemærker i et af sine Breve, de fornægte dens Kraft, og blandt disse er der ikke meget for os at gjøre, da „Naaben“, som de sige, er dem nok. I Forening med Broder R. H. Brown overværede jeg efter Opfordring fra Stedets Præs. et Møde afvigte Søndag den 27de Februar i Tranberg Skole, hvor vi havde Lejlighed til at forsvare vor Lære. Præs. aabnede

Mødet, som varede omtrent 3 Timer, med at oplæse nogle saa Ord hist og her i vore Bøger, mest af Lærdommens og Pagtens Bog, hvorefter Diskussionen fandt Sted, dog efter først at være kommen overens om, at hver skulde have ti Minuter ad Gangen til sin Raadighed under Diskussionen, som forøvrigt løb heldig af. Da der i Diskussionens Løb blev gjort Opfordring til Præs. om at bevise sin Myndighed, blev dette ham for svært, og Skolelæreren maatte derfor komme ham tilhjælp. Denne mente, at de fik den ved den Hellig-Aand, og da dette kom i Modstrid til, hvad Paulus og de øvrige Apostle lærte, blev dette fremdraget, og da desuden Kvinden har samme Afgang til den Hellig-Aand som Manden, vilde hun som Følge heraf have ligesaa megen Rettighed til at være en Ordets Forkynder som han, hvilket ikke alene vilde være ubibelsk, men stridende med sund Fornuft. Som allerede bemærket, Alt løb stille og rolig af, og et godt Vidnesbyrd blev aflagt.

Arbejdet paa vor nye Forsamlingsbygning, som nu er under Opførelse, skrider raadt fremad, og Brodrene, der virke i denne Retning, arbejde med stor Nidkærhed. Den bliver tækket med Skifersten og bliver en ret anseelig Bygning. Vi forvente at faa den færdig til Konferencen. Foruden de 4 Forstandere er der 12 Missionærer i Konferencen, hvoraf de to fortiden arbejde paa Bygningen. Desuden have vi Bymissionærer her i

Narhús, som ogsaa gjore meget Godt, og alle Brødrene i Præstedømmet ere i Virksomhed, enten som Hjælpe lærere i de forskjellige Kredse eller ogsaa som Bymissionærer, hvorved meget Vidnesbyrd bliver givet, saavel skriftlig som mundtlig. Brødrene fra Zion Brown og Sensen ere faderlige Mænd, som have deres Medmenneskers Frelse for Nje og Zionsaanden i deres Bryst. Da vi ikke arbejde for det, som Møl og Rust kan^{ne} fortære, men

for et Liggendesøe blandt de Helliggjorte, naar Forfrænkkeligheden er forbi, stue vi forhåbningsfuldt Fremtiden imøde, idet vi stole paa Herrens Bistand i at udføre, hvad der paahviler os.

Brødrene Brown og Sensen forene sig med mig i at bringe Dem og Alle i Nr. 14 en venlig Hilsen.

Deres Broder i Herren,
A. R. Andersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat.)

Oberst Cooke fik ligeledes af Indianerne endel Kjøbmandsvarer og nogle Mulsæler, som General Kearney havde betroet til deres Varetægt, indtil Bataljonen ankom dertil. I denne Egn mødte de ogsaa tre Bevisere, som af Generalen vare sendte forat møde Cookes Skare og ad den korteste Vej at føre den til Skyften. Disse Bevisere fortalte Obersten, at han var ankommen til dette Sted ikke mindre end en hel Maaned tidligere, end General Kearney havde ventet.

De Mænd, som horte til Bataljonen, vare meget medtagne paa Grund af den lange Marschering og Knapheden af Fødemidler. Rationerne bleve nedsatte til det mindst mulige. Det var næsten forbi med deres Klæder, deres Sko vare opslidte, og Mange vare nødte til at lave Moccasins (indianiske Sko uden Saaler) af raa Huder. Naar disse Moccasins vare tørre, vare de ligesaa haarde som Fjernblik, og gnavede Hul paa Bærernes Fødder. Nogle af Mandfabet gik barfode, men Landet, igjennem hvilket de marscherede, var fuldt af forskellige Slags

Raktus og andre tornagtige Planter, hvilket var en stor Plage for dem og forarsagede dem megen Smerte. Disse Besværligheder vare imidlertid ikke det Værste, de havde at kæmpe med. Der var nemlig to eller tre iblandt Officererne, som, fordi de tilfældigvis havde saæet en lille Myndighed, syntes at have glemt deres Forpligtelser som Sidste-Dages Hellige i den Grad, at de behandlede deres Brødre paa en tyrannisk og umenneskelig Maade. Mandfabet vilde da sandsynligvis have hævnnet denne Behandling med Magt, hvis de ikke vare blevne affholdte derfra formedelst Brødrene Levi W. Hancocks og David Pettegrens fornuftige Forstillinger. Disse Brødre bleve paa Grund af deres Alder og Erfaring af de unge Mænd sete op til som Fædre, og formedelst deres Indflydelse vare de istand til at gjore meget Godt.

Den øvrige Del af Marschen til det Stille Havs Kyster var overordentlig besværlig baade for Mennesker og Dyr. Det meste af Vejen gik igjennem Ørkener, hvor Sanden var meget dyb, og hvor

der hverken sandtes Vand eller Græs, men den samme Frimodighed og Bestemt-
hed, som tidligere havde været fremher-
skende hos Bataljonen, udbiste disse Men-
nesker lige til Enden af deres Marsch,
hvilken netop indtraf tidssnok til, at de
ved deres Nærværelse kunde forhindre
Mexikanerne i et paatænkt Forsøg paa at
gjenvinde Kalifornien. Det var den 27de
Januar 1847, at Bataljonen passerede
Missionen San Luis Rey, der havde en
smuk Beliggenhed paa en højtliggende
Landstrækning, og da de vare komne op
paa en Høj, mødte deres Blik Synet af
det Stille Havs jævne og blanke Over-
flade. For mange af dem var det første
Gang i hele deres Liv, at de havde Lej-
lighed til at se et Hav. Kolonnerne
gjorde Holdt for at give dem Tid til at
betragte denne Scene. Ethvert Øje var
vendt mod dens rolige Overflade — et-
hvert Hjerte var fyldt med en ubestribelig
Glæde — enhver Sjæl var fuld af Tak-
nemlighed, men enhver Tunge var taus,
thi Alle vare altfor overbædede af deres
Følelser til at kunne udtrykke dem med
Ord. De havde trætte og modige mar-
scheret mangen en lang Dag lige fra
Missourifloden, de havde prøvet mange
Savn og Strabadser for at naa dette
Punkt; men uagtet de vare trætte, pjal-
tede og mange af dem barsøbede, kunde
de dog glæde sig ved dette herlige Skue.
De omkringliggende Høje vare bedækkede
med vild Havre og Græs af næsten en
Fods Højde, hvilket vøgebe saa frodigt,
at det saa ud som Græsset ved Midtsom-
mertid i de Stater, hvor de, der hørte til
Bataljonen, forhen havde boet. So-
vinden, som sagte blæste oppe i den frugt-
bare Dal, var meget behagelig og for-
friskende for de trætte Soldater. Den
Overflod af fedt Kjød, der nu blev uddelt
som Rationer til Bataljonen, var særde-
les kjærkommen for dem, da de som Følge

af Mangel paa Føde vare stærkt udhung-
rede. De fortsatte deres Marsch, og den
30te Januar naaede de Missionen i San
Diego, tæt ved Havnen af samme Navn,
hvor de sloge Lejr. Her udstedte Batal-
jonens Kommandør følgende Manifest:

„Hovedkvarteret, Missionsstationen i
San Diego, den 30te Januar 1847.

Den kommanderende Oberstløjtnant
lykønsker Bataljonen i Anledning af dens
lykkelige Ankomst til det Stille Havs
Kyster og Tilendebrielsen af dens Marsch
af over to tusinde (eng.) Mil. Man
vil forgjæves gennemføge Historiens Blade
for at finde et Eksempel paa, at noget
Infanteri har udført en lignende Marsch,
af hvilken de ni Tiendebele enten gif
igjennem øde Strækninger, hvor der kun
findes vilde Menneker og Dyr, eller over
Ørkener, hvor der paa Grund af Mangel
af Vand ikke findes en levende Skabning.
Der have vi med næsten haabløst Arbejde
gravet Brønde, som i Fremtiden ville
komme den Rejsende tilgode. Uden no-
gen Lebsager, som nogeninde havde rejst
denne Vej, vøbede vi os ud paa de spor-
løse Prærier, hvor der ofte under flere
Dagsmarscher ikke var Vand at finde.
Med Brækkejern og Hakke i Haanden
have vi banet os Vej over Bjerge, der
syntes at trodse Alt med Undtagelse af
Stengeden, og have hugget os en Gjen-
nemgang i Bjergkløfter, der vare smal-
lere end vore Vogne. For at kunne
bringe disse første Vogne til det Stille
Hav, have vi bevaret vore Muldyrs
Kræfter ved at vogte dem over store Stræk-
ninger, og I have med stort Besvær pas-
set dem, saa at intet af dem gif tabt.

„Garnisonerne fra fire forskjellige
Steder i Sonora, hvilke bleve sammen-
dragne inden Tucson's Mure, gave os
ikke nogen Hvile; vi dreve dem ud med
deres Artilleri, men vort Samkvem med
Beboerne blev ikke mærket ved en eneste

uretsfærdig Handling. Medens vi saaledes marscherede halv nøgne og med kun halv Føde, for Størstedelen vilde Dyr, have vi opdaget og banet en Vej, der vil blive af stor Vigtighed for Landet.

„Ankomne til det første Settlement i Kalifornien, begave J Eder med Beredvillighed hid til dette lovede Hvilested for at berede Eder til at begynde Kampen mod Fjenden, som vi troede nærmede sig, og det tillige uden endog at have Salt til at krydre Eders eneste Næringsmiddel, først Kjøb, med.

„Løjtnanterne A. J. Smith og George Stoneman af første Dragonregiment have trolig taget Del og ydet værdifuld Bistand i Udførelsen af alt dette Arbejde.

„Saaledes, Volontører, have J udbist, at J ere i Besiddelse af de store og væsentlige Egenstaber, som anstaa Veteraner, men endnu er der Meget tilbage at udføre. Snart vil det blive Eders Pligt at henvende Eders Opmærksomhed paa Vaabenøvelser, at vænne Eder til Punctlighed og Orden, hvilket alt er nødvendigt for Soldaten.“

„Ifølge Ordre af Oberstløjtnant P. St. George Coole,

P. C. Merrill, Adjutant.“

Den 15de Februar fik Kompagniet B af Batalionen Ordre til at overtage Garnisonstjenesten i Fortet ved San Diego, og blev derved stilt fra de andre Kompagnier. Dette Kompagni forblev tre Maanedre i San Diego, i hvilket Tidrum de byggede flere Huse, gravede senten à tyve Brønde, oprejste Hegn osv. Nogle af Mandstabet opførte og brændte ogsaa en stor Teglovn, hvilken sagdes at være den første i Kalifornien. Af disse Mursten blev et Raadhus og et Skolehus opført af dem, der hørte til Kompagniet. Det var de første Huse, som vare opførte af brændt Mursten paa dette Sted. Da de vare blevne færdige, foranstaltede Beboerne en Fest, og der var stor Parade i den Anledning. Foruden disse Arbejder udførte de ogsaa meget Tømmermandsarbejde for Beboerne, og deres Opsørelse var saadan, at de derved forskaffede sig mange Benner, og der var en almindelig Sorg, da de drog bort derfra Stedet.

(Forts.)

Blandinger.

En amerikansk Dommer maatte engang overnatte i et Værtshus, som var fuldt af Rejsende, og fik en Irlænder til Sengkamrat. Dommeren interpeleerede ham da saaledes: „Pat, Du kunde have levet længe i det gamle Land, før Du var kommen til at sove sammen med en Dommer.“ — „Ja, Deres Velvisshed,“ sagde Pat, „og jeg antager, at De kunde have levet længe i det gamle Land, før De var bleven Dommer.“

For et Par Aar siden hjørte en Hr. Pearl paa en engelsk Sporvej og nægtede at betale sine to Pence, før Luren var tilende, hvilket gav Anledning til en Rets-sag, som nu er paakjendt. Hr. Pearl er bleven dømt til en Bøde af én Shilling samt til at betale Sagens Omkostninger, som udgjøre 46 Skrl. 9 Shill., eller godt og vel 800 Kroner.

I Paris saas for nogen Tid siden meget ofte en lille Pige, der løb efter bestandigt flødte Personer, og tiltalte dem med de Ord: „Min Herre!“ eller „Frue! De har tabt Deres Penge!“ Hun plejede derpaa at aabne en gammel Portemonnæ, hvorfra 5 Louisdorer skinnede frem. Naar saa de Tiltalte svarede, at de ikke savnede Noget, sagde hun: „Det gjør mig ondt, for, hvis det havde været Deres, havde De nok givet mig Lidt; nu maa jeg hen med Portemonnæen paa Politikontoret, og der faar jeg ikke Noget.“ Fordetmeste bleve da Folk rørte over hendes Ærlighed og gav hende en lille Almisse, men en Dag traf hun paa en Mand, der ved Synet af Guldstykkerne udbrod: „Ja, det er min! Det glæder mig, at jeg fik den igjen,“ og trykkede 2 Franks i Haanden paa den lille Pige, der skyndte sig afsted. Det var imidlertid ikke Barnet, der blev narret, men den gavmilde Herre; thi han opdagede snart, at de straalende Guldstykker ikke vare Andet end præparerede Kobbermynter.

I en Forsamling af Spiritualister i San Francisco skulde nylig en ung indiansk Krigers And vise sig. Da Lydene vare slukkede og Mediet havde begivet sig til sit Kabinet, løb pludselig et stærkt Brag fra Loft til Gulv, og de mere frygtfomme Medlemmer ilede hovedfuld ud ad Døren og afsted. Men nogle Modigere bleve tilbage, og da Lydene atter tændtes, saa de et stort Hul i Loftet, medens en „ung indiansk Krieger“, herlig udstafferet men dygtig forslaaet, laa hylende paa Gulvet. Tableauet blev fuldstændigt, da Mediet styrte ind og udfjældte „Krigeren“, fordi han havde baaret sig saa dumt ad og ødelagt hele Forretningen.

En gammel Dame, som sad i en Fernbanewaggon, vilde give Konduktoren en Driftekilling, men blev højlig forbausset ved at se ham spørre sit vældige Gab op i Vognbøren og hviste: „Put mig dem i Munden, Frue.“ Konduktoren holdt nemlig sine Hænder viselig paa Ryggen, til Opbyggelse for Stationsforvalteren, som netop spadserede op og ned ad Perronen.

De europæiske Telegrafslinier have med et rundt Tal en Længde af 326,500 Kilometer; Telegraftraadens Længde beløber sig til 930,000 Kilometer eller 23 Gange saameget som Jordens Omkreds. 23,800 Telegrafstationer besørge Befordringen af Telegrammerne. Storbritannien har det største Antal Telegrafstationer, nemlig 5572, det vil sige en Station paa 57 Kvadratkilometer eller paa 5676 Beboere. I Schweiz er der derimod forholdsvis flere Telegrafstationer, idet der af de derbørende 899 Telegrafstationer gaar én paa 46 Kvadratkilometer eller paa 2969 Beboere. De færreste Stationer have forholdsvis Grækenland, Norge, Rumænien, Rusland, Serbien og Spanien. I det tybste Rige findes 4842 Telegrafstationer, det vil sige en Station paa 113 Kvadratkilometer eller paa 8480 Beboere. I Europa bliver der aarlig affendt 50 til 60 Millioner Telegrammer, det vil sige et Telegram paa hver 5 Personer. De fleste Telegrammer blive forholdsvis skrevne i Schweiz, hvor der gaar næsten et Telegram paa hver Person.

„Jeg tror virkelig ikke, at nogen Mand med Spor af sund Fornuft vilde bilige din Udsærd,“ sagde en opbragt Ægtemand til sin Kone. Hans bedre Halvdel svarede hertil: „Hvor kan Du dømmen om, hvad en Mand med Spor af sund Fornuft vilde gjøre?“

Poesi.

Finnes någon annan Gud än naturen?
 Hvad under här finnes, när kring os vi ståda,
 Hvad visdom utvecklad, hvad storhet och makt,
 Hvad är det för makter och krafter, som råda,
 Hvad är det, som allt i sin ordning frambrakt?
 Se liljan på marken i härlighets strud,
 Den vitnar om kunskap, som fins blott hos Gud.
 Hvem är det, som danat den jord, som vi träder?
 Hvem är det, som styrer planeternas gång?
 Hvem är det, som skänkt oss det lif, som oss gläder,
 När vi utaf jubel uppstämmer vår sång?
 Är det naturen, eller är det en makt,
 Som kallas för Gud, som allt detta frambrakt?
 Vi lefver, vi röres, och vi existerar,
 Har någon utforskat, hur detta tillgår?
 Vi säger, det är lag, som styr och regerar;
 Men snart stannar blodet, och pulsen ej slår.
 O, vise! Kan ni ej utforska en väg,
 Som hindra vill blodet att stanna, o säg?
 Ni erkänna vill, der fins Gud i naturen,
 Ni erkänner der, både visdom och makt,
 Ni erkänner väl, både menstor och djuren
 Regeras af lagar, naturen frambrakt,
 Men fins der ett väsen, som kunskapen har?
 Som ordnar och styrer? Sag hör intet svar.
 Tillbed ej naturen, men gå till den källa,
 Hvar kraften och kunskap i evighet bor,
 Det är till vår fader, gå dit och bli sälla,
 Anamma hans lag, när på honom du tror,
 Och du vill snart lära, naturen och allt
 Regeras af lagar, som han har befallt.

S. C. C.

Inndhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Orson Pratt . . .	177.	Lidt af vor Kirkes Historie	188.
Redaktionens Bemærkninger	185.	Blandinger	190.
Korrespondance	187.	Poesi	192.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
 Lorensøsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.